

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Quid in natiuitate Christus nos sua docuerit. Serm. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

atque nimis est damnabile: qui iubemur ne de craftino quidem etiam pro
 necessarijs esse solliciti, sed Deo ac superioribus nos committere: atque de
 providentia diuina, (in quam omnem curam debemus nostram projicere)
 cuncta expectare, suscipere, & illi gratias agere. Hoc nobis largiatur pijs-
 simus Iesus Dei & Virginis filius, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quid in natiuitate Christum nos sua docuerit. Sermo IV.

Multifariam multisq; modis olim loquens Deus Patribus in Prophetis: nouissi-
 me autem diebus istis loquutus est nobis in filio. Hebræ. I. Longa expecta-
 tione fratres charissimi distentabatur populus Deo amicus, hoc est,
 & ij qui in mundo vivebant & ij, qui erant in limbo præstolantes sui redem-
 ptionem: & utrorumq; affligebatur animus desiderio redemptionis. *Spes e-*
nim, quo differtur, affigit animam. Sed ecce, qui olim multifariam, id est, per
 somnia, per imaginariam, & per apertam visionem, per vocem, & in spiritu
 Patribus loquebatur, iam non ultra dicit: *Expecta, reexpecta:* sed: *ego, qui lo-*
quebar, ecce adsum.

Magna fratres charissimi gratiæ erga nos diuinæ est hic commendatio.
 Quoniam quidem cum sub damnationis maledicto omnes nos viueremus,
 moreremurq; præuaricatores, cum tenebris essemus ignorantie obnubila-
 ti, cum à patria exules, cum peccati denique lege quasi cathena ac funiculis
 adæ duceremur captiui: & ad extremum cum diabolicæ feruitatis iugo ni-
 mis miserè teneremur prægrauati, *propter nimiam charitatem suam, qua dilexit*
nos Deus, misit filium suum ad nos, qui damnationis à nobis maledictum tolle-
 ret, *face retq; ut posthac nihil foret damnationis his, qui sunt in Christo Iesu.* Misit
 inquam, filium suum, qui doceret nos iter rectum & vias iustitiæ, per quem
 à tenebris erepti ignorantie, & in admirabile lumen suum vocati, ambula-
 remus in lumine ipsius: & soluta nihilominus captiuitate, in gratiam ac li-
 bertatem adoptionis filiorum assumpti, ad patriam festinaremus, sequentes,
 quo præcurfor ipse pro nobis introijt Iesus Christus Dominus noster.

Itaque venit filius Dei in mundum peccatores saluos facere, venit quærere
 ac reducere, quod perierat, venit disperfos congregare ab Oriente & Occi-
 dente, ut recumbant cum Abraham, Isaac & Iacob in regno cœlorû. Venit ut
 nos doceret vias suas, & ut nos ambulemus in semitis eius. Quapropter fra-
 tres charissimi, si non auribus surdi fueritis: *hodie, inquam, si vocem eius au-*
diatis nolite obdurare corda vestra, sed suscipite in silentio vobis inlitum ver-
bum, quod possit saluare animas vestras. Loquitur enim hodie infans in sta-
 bulo, quod postea docuit vir in templo. Docet hodie puer exemplo, quod
 post triginta annos prædicauit verbo. Quid docuit? Hoc ipsum, quod di-
 scipulus ille, quem diligebat Iesus, dixit: *Nolite diligere mundum, neque ea quæ*
in mundo sunt. Qui enim diligit mundum, non est charitas Patris in illo. Transi mun-
ds & concupiscit contra eius. Qui vult amicus esse seculi huius, inimicus Dei constitue-
tur. Clamat vile stabulum clamat arctum præsepium, clamat alienum & cõ-
 mane hospitiu: *Nisi quis renunciauerit omnibus, quæ possidet, non potest meus esse*
discipulus. Videte fratres infantulum, quale nobis dedit exemplum. Omnium

V u rerum

VI
3

Prou. 11. 13.

Esaiæ 28.

Esaiæ 52.

Natura hu-

mane cala-

mitiosissima

conditio

qua.

Osee 14.

Ephe. 2.

Rom. 8.

1. Petr. 2.

Gala. 4.

Esaiæ 28.

Esaiæ 52.

Matth. 2.

Esaiæ 2.

Psal. 97.

Iacob. 1.

Quid Iesus

infantulus

nobis in se

imitandum

proponat.

1. Ioan. 2.

Mundus fu-

gendus uti

fit.

Luce 14.

Paupertas nobis imitanda relinquitur a Christo infante.

Gloria mundi quam labilis ac momentanea sit.

1. Pet. 1.

Matt. 11.

Carne prudentia moris ut sit

Rom. 8.

Marc. 16.

Abnegatio sui qui fiat.

Vexillum Christi ut crux sit & tribulatio.

Acto. 14.

2. Tim. 3.

Eccle. 2.

Ioan. 12.

Ut quis amando animam suam perdet illam.

Caelestia caducis omnibus valde factis a nobis pure diligenda.

Ioan. 8.

Matth. 6.

rerum diuitijs praetulit paupertatem. Videre quale iudicium sint accepturi qui, cum omnibus renunciauerint, quae possidebant, inueniuntur non solum habere necessaria sed superflua, & ea, quibus non indigent: nec ob aliud habent, nisi ut habeant.

Charissimi fratres si paupertatem volumus, discamus hanc ex Domino nostro Iesu Christo, cui multa defuerunt etiam ad magnam necessitatem quia non est paupertas, ubi nihil deficit. Non sumus igitur quæruosi, & murmurando impatientes, alioqui frustra hic sumus, vepote votorum nostrorum neglectores & propterea iram Domini praestolantes. Iterum nos docuit infans noster, quod gloria mundi est ut flos foeni, & vapor ad modicum apparet. Ideo clamat ad nos nox, item loci & omnium rerum, quibus usus est, vilitas, ut discamus ex eo humiles esse & mites coram deo, discamus amare nesciri, & viles reputari: discamus in oculis nostris nihil esse, & ab alijs, quantum in nobis est, aut quantum licet, velle contemni. Tertio, docuit, quod prudentia carnis mors est, & si factum carnem vixerimus, moriemur. Propterea elegit ipse, quæ carni sunt superiora. Et quisquis aliter eligit, non est imitator Christi. Nonne clamat hoc noctis, hyemis, frigoris & peregrinationis asperitas? Clamat fames, clamat eius vagitus & lachryma: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me. Abneget, inquit, semetipsum, hoc est, quæ carni sunt mollia, amœna, voluptuosa, delicata atque suavia subtrahat, & desideria in se occidat. Tollat, inquam, crucem suam, id est, non quærat solertia & propria commoda, sed vitio, quæ carni molesta sunt, subeat, & malet quærat me. Eia fratres mei, si milites volumus esse Christi, hoc est, vexillum quod in se nobis Christus erexit, crux & tribulatio, has amplecti, hoc vexillum sequi, velimus nolimus, necesse est, nisi Christo abrenunciare, & eum inimico malimus (quod absit) militare. Atqui per multas oportet tribulationes introire in regnum Dei. Et si qui volunt pie vivere in Christo, persequantur patienter. Et, accedens ad seruitutem Dei, sta (inquit) in timore, & prepara animum tuum ad tentationem.*

Iam denique Christus Deus æternus & infans clamat: *Qui amat vitam suam, perdet illam. Qui amat, inquit, animam suam, id est, qui sensualem solum vitam, satisfacere cupiens desiderijs natura, hoc est, sensualitati, non necessitati, & propterea aduersa fugiens, perdet illam. O vitioam hoc adverteremus, utinam ad cor reciperemus, qui ex professione crucem sumus amplexi, & mortificandæ carni ex voto tenemur incumbere, quoties propositi nostri inueniamur transgressores. Proh pudor, quale exemplum videmus in Christi infantia, & Christi vita, in eiusdem denique passione nobis præmonstratum. Postremo in sua morte nudus & dilaceratus, quale nobis testamentum reliquit. Quarto, docuit per hanc amorem nostrum transferri ab huius mundi caducis & caducis ad caelestia: quippe qui nihil carnale, nihil mundanum, nihil temporale in hoc mundo habere voluit. Siquidem & in propria veniente sui eum non recipere, tanquam advena & alienus per mundum transiit. Idcirco nobis clamat & verbo & exemplo: *Thesaurizate vobis thesauros in caelo, ubi nec erugo nec tinea demollitur, & ubi fures non effodiunt nec furantur.* Quibus etiam*

erudit nos legē charitatis. Ipse. n. cū diues esset, propter nos pauper factus est. Charitas
 p̄ se humiliavit semetipsum propter nos, formam servi accipiens. Ipse nobis natus, Christi quā-
 nobis datus, nobis annūciatus, seipsum tradidit nobis & pro nobis. Ipse cla-
 mar ab infantia, vt alterutrum diligamus, non verbo, aut lingua, sed opere & ve-
 ritate. Itemq; Hoc est, ait, praeceptum meum, vt diligatis inuicem, sicut ego dilexi
 vos. Qui utique dilexi vos, non secundum sensum carnis, sed spiritu & veri-
 tate, benefaciens vobis etiam adhuc inimicis, & liberans omnes oppressos à
 diabolo. Dilexi, inquam vos, quia tradidi memetipsum pro vobis. Sexto, do-
 cuit nos proijcere omnem tristitiam & diffidentiam. Siquidem ipse factus est
 nobis, hostia & redemptio pro peccatis nostris. Accedamus igitur cum fidu-
 tia thronum gratiae eius, credentes quicquid in nomine eius petierimus, da-
 bit nobis pater: quandoquidem in hoc nobis vnigenitum suum filium dedit,
 vt omnis qui credit in illum non pereat, sed habeat vitam aeternam, Quomodo non om-
 nia dedit nobis cum illo? Septimo, si priora hęc omnia etiam nobis deficiant,
 docuit nos bonae tantummodo esse voluntatis: quia hodie per suos praecones
 cani fecit pacem, non his tantum qui magnorum sunt operum, sed etiam o-
 mnibus bonae voluntatis, id est, ijs qui bona sunt voluntate, licet operatione
 adhuc infirmis, vt p̄ se arguentibus, & infirmitatem suam dolentibus atq;
 accusantibus. Quapropter fratres charissimi nemo se negligat, nemo decipi-
 at, nemo obduretur, quandoquidem salus nostra tam prop̄ est, imò nobiscū
 est. Renouemur igitur spiritu mentis nostrae. Paratus est ille nobis occurere, non
 minus quàm pater illi filio prodigo, sed & (si dici potest) multò clementius
 infantilia brachiola extendere, & penitentes peccatores ad se constringere,
 propter quos factus est homo, quibus hodie factus est frater. Itaque nemo
 terreatur magnitudine delictorum, nemo te reatur, propria infirmitate, ne-
 mo paveat ex labendi assiduitate, nemo desperet etiam conscientiae obscuri-
 tate. Nouit puer Iesus omnibus his finem atque remedium ponere, qui venit
 delinquentium peccata dimittere non vindicare, qui vulnera nostra venit
 non spernere, sed curare. Nulla est enim damnatio his qui sunt in Christo Iesu, nul-
 la damnatio his qui bonae sunt voluntatis. Et licet quotidie septuagies etiam
 & septies peccent ex infirmitate, nequaquam tamen desperent, modo non
 iaceant vlt̄ò in peccatis: sed mox resurgant, & propositum, ac si nunquam
 occidissent, renouando, ceteraq; delicta per confessionem damnando, fauo-
 rem bonae voluntatis restaurent. *Va ijs qui perdiderunt sustentiam*, hoc est,
 qui ex desperatione aut dedita opera, atque ex omnino deliberato proposito
 se auertunt à Deo, quod Deus à nobis auertat, qui regnat per secula benedi-
 ctus, Amen.

IN EADEM SOLEMNITATE.

Quid lux, quidve tenebrae, quae denique sit bona voluntas.

Sermo V.

Populus qui ambulabat in tenebris, vidit lucem magnam. *Esaia 9.* Omnes nos
 fratres mei in tenebris esse & uatos, & aliquando vixisse, nemo est qui
 nesciat. Videamus tamen ne in tenebris maneamus vsque adhuc, post-
 quam nobis ortus est sol iustitiae, qui hodie nobis natus est Christus. Gau-
 deamus